

Absoliučiai originali istorija.
Stephen King

Sukrečiantis. Nenuspėjamas. Nuostabus!
Gillian Flynn

A. J. Finn

Psichologinis
trileris

moteris lange

baltos lankos

A. J. Finn

Moteris lange

romanas

Iš anglų kalbos vertė Aidas Jurašius

baltos lankos

Versta iš:
A. J. Finn, *The Woman In The Window*,
HarperCollins, New York, 2018

Redaktorė
Rima Bertašavičiūtė

Korektorė
Virginija Bračiulytė

Maketuotoja
Eglė Jurkūnaitė

Dailininkas
Zigmantas Butautis

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: perduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinių, esančių bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

ISBN 978-609-479-092-8

Copyright © 2018 by A. J. Finn, Inc.

All rights reserved.

© Aidas Jurašius, vertimas į lietuvių kalbą, 2018

© Baltų lankų leidyba, 2018

*Man atrodo, kad kažkur jūsu viduje
slēpiasi kai kas, apie kā niekas nežino.*

Alfredas Hitchcockas

Per 207 namo laukujes duris išpuola ilgakojis paauglys – tarsi žirgas per starto barjerą – ir šuoliais lekia gatve rytų pusėn pro mano priekinius langus. Matau ne itin gerai: prabudau anksti, nors iki vėlumos žiūrėjau filmą „Iš praeities“, ir dabar bandau nuspręsti, ar išmintinga gurkštelėti vyno; vis dėlto spėju pastebėti šviesius plaukus ir per petį permestą kuprinę. Paskui dingsta.

Prisipilu taurę, užlipu laiptais ir įsitaisau už rašomojo stalo. Pasiimu savo nikoną.

207 namo virtuvėje matau tėvą, aukštą ir plačiapetį, apšviestą iš nugaros televizoriaus ekrano. Pridedu fotoaparataž prie akies ir priartinu vaizdą: televizijos laida „Šiandien“. Šmėkšteli mintis, kad galiu nusileisti žemyn, taip pat įsijungti televizorių ir žiūrėti jį kartu su kaimynu. Arba galiu žiūrėti jo televizorių iš čia, per fotoaparato objektyvą.

Nusprendžiu taip ir padaryti.

Jau senokai nemačiau to namo iš priekio, bet „Google“ pateikė gatvės vaizdą: balintas akmuo, nežymūs *Beaux Arts* architektūros požymiai, turėklų apsupta aikštelė ant stogo. Iš čia, žinoma, galiu matyti tik vieną namo pusę – per rytinius langus aiškiai regiu virtuvę, antrojo aukšto svetainę ir miegamąjį viršuje.

Vakar atvyko kraustytojų būrelis – jie nešė sofas ir televizorius, didelę senovinę spintą. Vyriškis viskam vadovavo. Žmonos nemačiau nuo to vakaro, kai jie atsikėlė. Įdomu, kaip ji atrodo.

Tą popietę, kai jau ketinai žaidimų programėlėje „Rook & Roll“ paskelbti šachą ir matą, išgirdau durų skambutį. Nušlepsėjau laiptais, nuspaudžiau telefonspynę, atrakinau priėskambario duris ir už jų pamačiau savo nuomininką, taip sakant, visame gražume. *Tikrai* gražus, atsikišusiu smakru, akys juodos ir gilios it liukai. Tarsi Gregoris Pekas po sunkios dienos. (Ir taip manau ne tik aš. Kiek pastebėjau, Deividas mėgsta palinksminti atsitiktines drauges. Tiksliau – kiek girdėjau.)

– Važiuoju šįvakar į Brukliną, – sako.

Persibraukiu ranka plaukus.

– Gerai.

– Gal ko nors reikia prieš išvažiuojant?

Jo žodžiai skamba lyg teiginys, lyg frazė iš *film noir*. *Tiesiog sudėk lūpas ir pūsk.*

– Ačiū. Viskas tvarkoj.

Jis žvilgteli man per petį, susiraukia.

– Gal pakeisti lemputes? Tamsu.

– Man patinka prieblanda, – atsakau.

Kaip ir mano vyrui – norisi pridurti. Rodos, šis pokštas iš filmo „Lėktuvas“?

– Linkiu... – Pasilinksminti? Smagiai praleisti laiką? Sekso? – ... smagiai praleisti laiką.

Apsisuka.

– Žinai, gali čia ateiti tiesiog per rūšio duris, – sakau bandydama nutaisyti žaismingą balsą. – Yra tikimybė, kad būsiu namie.

Viliuosi, kad Deividas nusišypsos. Gyvena čia du mėnesius ir dar nė karto nemačiau jo besišypsancio.

Deividas linkteli. Ir nueina.

Uždarau duris.

Apžiūriu save veidrodyje. Aplink akis lyg stipinai šakojasi raukšlės. Ant pečių laisvai krinta susivėlę tamsūs plaukai, šen bei ten

žilstelėję; senokai neskustas pažastis dengia šeriai. Pilvas suglebo. Ant šlaunų atsirado duobučių. Oda beveik mirtinai išblyškusi, ant kojų ir rankų rangosi violetinio atspalvio venos.

Duobutės, neskusti plaukai, raukšlės – man reikia darbo. Kadais, pasak kai kurių žmonių, pasak Edo, savo išvaizda niekuo neišsiskyriau. „Maniau, tu paprasta ir nuoširdi mergina“, – prieš pabaigą liūdnai pasakė.

Nuleidžiu žvilgsnį į kojų pirštus, išsiskėtusius virš plytelių, – ilgi ir gražūs, viena iš geriausių mano kūno dalių, bet dabar atrodo lyg mažo grobuonio. Rausiuosi po medicininę spintelę – tablečių buteliukai čia sukrauti vienas ant kito lyg totemų stulpai, atkapstau nagų karpyklę. Bent šitą problemą galiu išspręsti.

Ketvirtadienis,
spalio 28 diena

Vakar buvo paskelbtas pardavimo aktas. Mano naujieji kaimynai – Alisteris ir Džeinė Raselai; už savo kuklų namuką jie paklojo 3,45 milijono JAV dolerių. Iš „Google“ sužinojau, kad Alisteris – vidutinio dydžio konsultacinės įmonės partneris, anksčiau gyveno Bostone. Apie ją ką nors sužinoti neįmanoma – patys pabandykit įvesti į paieškos sistemą „Džeinė Rasel“.

Smagų kvartalą pasirinko.

Milierių namas kitoje gatvės pusėje – „Čionai išžengęs, viltį mesk į šalį“ – vienas iš penkių, kuriuos galiu stebėti per savo pietinius langus. Rytuose stovi du identiški namai, kuriuos vadinu Pilkosiomis seserimis: tokios pat atbrailos palei langus, tokio pat žalio atspalvio priekinės durys. Dešinėje seseryje – rodos, šiek tiek pilkesnėje – įsikūrę Henris ir Liza Vasermanai, ilgamečiai gyventojai. „Daugiau kaip keturi dešimtmečiai“, – pasigyrė misis Vaserman, kai mes atsikėlėme. Buvo užsukusi mums pasakyti („tiesiai į akis“), kad ji („ir mano Henris“) yra labai pasipiktinę, jog čia, kur „kadaise buvo tikras kaimyniškas rajonas“, atsikėlė „dar vienas jupių klanas“.

Edas supyko. O Olivija pavadino savo nušertą triušį Jupiu.

Nuo to laiko Vasermanai su manimi nesikalbėjo, nors „klanas“ dabar sumažėjo iki manęs ir gyvenu viena. Neatrodo, kad

* Dantė Aligjeris, *Dieviškoji komedija. Pragaras*, III giesmė, vertė A. Churginas, Vilnius: Vaga, 1968, p. 19 (čia ir toliau – vert. past.).

jie būtų draugiškesni ir antrosios Pilkosios sesers gyventojams – šeimai, turinčiai puikiai tinkamą pavardę Grėjai*. Paauglystės sulaukę dvyniai, tėvas – drabužių parduotuvės „M&A“ dalininkas, motina – uoli knygų klubo vadovė. Šio mėnesio pasirinkimas, reklamuotas svetainėje „Meetup“ ir kaip tik šiuo metu nagrinėjamas Grėjų svetainėje aštuonių vidutinio amžiaus moterų, – *Džudas Nepastebimasis*.

Aš irgi perskaičiau šį romaną, įsivaizduodama, kad priklausau tam klubui, kad žiaumoju ten keksą (tai ne taip jau paprasta) ir gurkšnoju vyną (su tuo be vargo susidoroju). „Ką jūs manote apie *Džudą*, Ana?“ – paklaustų manęs Kristina Grėj, o aš atsakyčiau, kad jis man pasirodė kažkoks nepastebimas. Ir tada mes juoktumėmės. Tiesą sakant, jos dabar kaip tik ir juokiasi. Bandau juoktis su jomis. Gurkšteliu.

Į vakarus nuo Milerių gyvena Takedos. Vyras japonas, motina baltoji, sūnus nežemiškai gražus. Groja violončele; šiltuoju metų laiku repetuoja atsidaręs svetainės langus, taigi Edas savo ruožtu atverdavo ir mūsiškius. Vieną seniai praėjusio birželio vakarą, kai berniukas anoje gatvės pusėje griežė, mudu su Edu ėmėme šokti pagal Bacho siuitą: lingavome virtuvėje, aš padėjusi galvą jam ant peties, jis sunėręs pirštus man už nugaros.

Pastarąją vasarą jo muzika skriejo mano namo link, artinosi prie svetainės, mandagiai beldė į langus: „Įsileisk.“ Aš neišleidau, negalėjau – niekada neatidarau langų, niekada, – bet vis dėlto girdėjau tą šnabždamą maldą: „Įsileisk. Įsileisk!“

Greta Takedų stovi didžiulis, tuščias, 206–208 numeriu pažymėtas surenkamasis rausvo smiltakmenio namas. Prieš du lapkričius jį nusipirko kažkokia ribotos atsakomybės įmonė, bet niekas ten neišsikėlė. Mįslė. Beveik metus pastoliai dunksojo prie

* *Grey* – pilkas (angl.).

jo fasado lyg kabantys sodai, paskui – keletą mėnesių prieš išvyks-
tant Edui ir Olivijai – vieną naktį dingo ir nuo tada ten niekas
nesikeitė.

Štai tokia mano pietinė imperija ir jos pavaldiniai. Nė vie-
nas šių žmonių nėra mano draugas, su daugeliu esu susidūrusi
tik kartą ar du. Matyt, toks jau tas gyvenimas didmiestyje. Gal-
būt Vasermanai kažką nutuokia. Įdomu, ar žino, kas man nutiko.

Iš rytų pusės mano namas ribojasi, tiksliau, beveik liečiasi su
apleista Šv. Dimfno katalikiška mokykla: ji uždaryta nuo tada,
kai mes atsikėlėme. Kai Olivija blogai elgdavosi, gąsdindavom ją,
kad ten išsišimsime. Nelygaus rudo akmens sienos, langai pajuodę
nuo purvo. Ar bent jau taip viską atsimenu; nemažai vandens
nutekėjo, kai pastarąjį kartą žiūrėjau į tą namą.

O tiesiai į vakarus – parkas. Mažytis, du sklypai skersai, du
išilgai, per jį driekiasi siauras, plytelėmis klotas takelis, jungian-
tis mūsų gatvę su kita, vedančia tiesiai į šiaurę. Abiejuose parko
galuose lyg sargybiniai auga rytiniai platanai, jų lapai tarytum
liepsnoja; iš šonų jį juosia žema geležinė tvora. Kaip sakė anas
cituoti vertas brokeris, parkas labai žavus.

Už parko dar yra 207 namas. Robertsai pardavė jį prieš du
mėnesius, skubiai išsikraustė ir išskrido į pietus – Viro Biče tu-
rėjo vilą, kur ketino gyventi išėję į pensiją. Įsikėlė Alisteris ir
Džeinė Raselai.

Džeinė Rasel! Mano *fizioterapeutė* apie ją nieko nebuvo gir-
dėjusi.

– „Džentelmenai renkasi blondines“, – tariau.

– Iš savo patirties taip neteigčiau, – atsakė ji.

Bina už mane jaunesnė, ir tuo viskas pasakyta.

Visa tai nutiko šiandien; man nespėjus paprieštarauti, ji
permetė vieną mano koją per kitą ir apvertė mane ant dešinio
šono. Skausmas užgniauzė kvapą.

– Šito reikia tavo pakinklinėms sausgyslėms, – patikino Bina.

– Kale tu, – aiktelėjau.

Ji prispaudė mano kelį prie grindų.

– Ne už tai moki, kad švelniai su tavim elgčiausi.

Susiraukiau.

– Ar galiu užmokėti, kad išeitum?

Bina atvažiuoja kartą per savaitę, kad padėtų man, kaip mėgstu sakyti, nekęsti gyvenimo ir papasakotų apie naujus seksualinius nuotykius, kurie tokie pat „įdomūs“ kaip mano. Tik Binos atveju taip yra dėl to, kad ji pernelyg išranki.

– Tose pažinčių programėlėse pusė vaikinų naudoja penkerių metų senumo nuotraukas, – skundžiasi ji, o plaukai krinta per petį lyg krioklys, – o kita pusė vedę. O dar *kita* pusė vieniši ne šiaip sau.

Trijų pusių būti negali, bet juk nesiginčysi apie matematiką su žmogumi, kuris maigo tau stuburą.

Įsirašiau programėlę „Happn“ prieš mėnesį – „iš smalsumo“, kaip pasakiau sau. Bina paaiškino, kad programėlė suporuja žmones, kai susikerta jų keliai. Bet jeigu tavo kelias su niekuo nesusikirto? Jeigu tiesiog nuolat vaikštinėji po tą patį ke-turių tūkstančių pėdų plotą?

Nežinau. Pirma mano pamatyta paskyra buvo Deivido. Tučtuojau ištryniau savąją.

Praėjo keturios dienos nuo tada, kai mačiau šmėkštelint Džeinę Rasel. Ji, žinoma, nebuvo tokios tobulos figūros kaip jos bendravardė aktorė, apdovanota išpūdingomis krūtėmis ir širšės liemeniu, kita vertus – juk ir aš ne tokia. Raselų sūnų mačiau tik kartą, vakar iš ryto. Tačiau vyras – plačiapetis, vešlių antakių, kaulėta nosimi – nuolat namie: plaka virtuvėje kiaušinius, skaito svetainėje, kartais užsuka į miegamąjį, tarsi ko nors ten ieškotų.

Penktadienis,
spalio 29 diena

6

Manęs šiandien laukia prancūzų *leçon*^{*}, o vakare žiūrėsiu „Apsėstuosius“. Niekingas vyras, jo „šiek tiek žlugusi“ žmona, meilužė, žudikas, dingęs lavonas. Kas gali atsispirti dingusiam lavonui?

Bet pirmiausia – pareigos. Nuryju tabletes, atsisėdu priešais kompiuterio ekraną, spragteliu pelę ir prisijungiu prie „Agoros“.

Bet kurią paros valandą čia bent keliasdešimt prisijungusių vartotojų iš viso pasaulio. Žinau kai kurių vardus: Talija iš San Fransisko įlankos srities, Filas iš Bostono, teisininkas iš Mančesterio teisininkui netinkančiu vardu Mitcis, Pedras iš Bolivijos, anglų kalbą mokantis turbūt tiek pat, kiek aš – prancūzų. Kiti slepiasi po slapyvardžiais, aš irgi: vieną žavią akimirką pasivadinau Anagorafobe, bet paskui vienam vartotojui prasitariau, kad esu gydytoja, ir apie tai netrukus pasklido žinia. Taigi dabar aš – daktarizinė. Jus tuoj apžiūrės.

Išvertus *agorafobija* reiškia turgaus baimę, bet iš tiesų ši sąvoka žymi įvairius nerimo sutrikimus. Pirmą kartą ji paminėta devyniolikto amžiaus pirmojo dešimtmečio pabaigoje, po šimtmečio „susisteminta į nepriklausomą simptominę visumą“, nors ligos požymiai dažnai sutampa su panikos sutrikimu. Jei norite, galite apie tai paskaityti *Psichikos sutrikimų diagnostikos ir statistikos vadove*, 5 leidimas, sutrumpintai – PSDSV 5. Šis

* Pamoka (pranc.).

pavadinimas mane visada pralinksmina – skamba lyg filmų franšizė. Tau patiko *Psichikos sutrikimų* ketvirta dalis? Tada patiks ir tęsinys!

Kai kalbama apie šios ligos diagnozavimą, medicininė literatūra pasidaro neįprastai vaizdinga. „Agorafobija... gali reikštis baime būti vienam ne namuose, stovėti minioje arba eilėje, būti ant tilto.“ Ko tik neatiduočiau už galimybę pastoviniuoti ant tilto. Po galais, ko tik neatiduočiau už galimybę pastovėti eilėje. Dar labai mėgstu šitą eilutę: „Sėdėti teatro eilės viduryje.“ Centrinės vietos, nieko sau.

Jei susidomėjote, skaitykite nuo 113 iki 133 puslapio.

Daugelis mūsų – dauguma sunkiai sergančių, besigrumiančių su potrauminiu stresu – negali išeiti iš namų, slepiasi nuo purvino ir slegiančio išorės pasaulio. Vieni bijo dusinančių minių, kiti – mašinų srauto, o štai aš bijau dangaus platybės, begalinio horizonto, buvimo matomoje vietoje, gniuždančio atviro oro spaudimo. „Atviros erdvės“ – šitai miglotai visa tai pavadinta 186-oje PSDSV 5 išnašoje.

Kaip daktarė, žinau, kad nuo šios ligos kenčiantis žmogus siekia susikurti aplinką, kurią gali valdyti. Toks klinikinis požiūris. Kaip kenčianti nuo šios ligos (ir žodis „kenčianti“ čia *labai* tikslus), žinau, kad agorafobija ne tiek sugriovė mano gyvenimą, kiek juo tapo.

„Agora“ pasitinka pasveikinimo ekranu. Užmetu akį į žinučių lentelę, peržiūriu temas. *Tris mėnesius neišeinu iš namų*. Suprantu tave, Kala88, – aš neišeinu jau daugiau kaip dešimt mėnesių. *Ar agora priklauso nuo nuotaikos?* Tavo atveju panašu į socialinę fobią, AnkstyvasPaukšti. Arba skydliaukės sutrikimą. *Vis dar negaliu rasti darbo*. Ak, Megan, suprantu ir labai apgailestauju. Edo dėka man darbo nereikia, bet ilgiuosi savo pacientų. Nerimauju dėl jų.

Gavau laišką nuo naujokės. Pasiūlau jai išgyvenimo vadovą, kurį paruošiau aną pavasarį, – *Taigi tau panikos sutikimas*; manau, pavadinimas skamba maloniai ir linksmai.

– *Kaip man maitintis?*

– „Blue Apron“, „Plated“, „Hello Fresh“... JAV yra daug maisto pristatymo į namus įmonių! Užsienyje irgi turbūt galima rasti ką nors panašaus.

– *Kaip man gauti vaistų?*

– Visos didžiausios JAV farmacijos kampanijos šiais laikais pristato vaistus tiesiog prie namų durų. Jei kyla sunkumų, paprašyk, kad gydytojas pakalbėtų su vietos vaistininkais.

– *Kaip palaikyti namuose švarą?*

– Išvalyk juos! Nusamdyk valymo paslaugas teikiančią įmonę arba susitvarkyk pats.

(Aš nedarau nei to, nei to. Būtų ne pro šalį tuos mano namus iškuopti.)

– *Kaip išmesti šiukšles?*

– Tuo pasirūpins namų tvarkytojas arba galima paprašyti draugų pagalbos.

– *Kaip man kovoti su nuoboduliu?*

– O čia jau *labai* sudėtingas klausimas...

Ir taip toliau. Man patinka šis dokumentas – nuo pradžios iki galo. Kad taip pati būčiau tokį turėjusi.

Ekране pasirodo susirašinėjimo langelis.

Selė4-oji: *sveika daktare!*

Jaučiu, kaip lūpos pačios ima šypsotis. Selė: dvidešimt šešerių, gyvena Perte, šių metų pradžioje, pirmąją Velykų dieną, ją

užpuolė. Sulaužė ranką, stipriai sumušė veidą, pažeidė akis; prievartautojo tapatybė nebuvo nustatyta, jo nesusėmė. Selė keturis mėnesius praleido namuose, atsiskyrusi, labiausiai atskirtame nuo pasaulio mieste, bet jau daugiau kaip dešimt savaičių vaikšto į lauką – šaunuolė, kaip pati sako. Psichologo konsultacijos, aversinė terapija ir propanololis. Ir jokių beta adrenoblokatorių.

daktarizinė: *Sveika! Kaip laikaisi?*

Selė4-oji: *viskas gerai! išsiruošiau šįryt į pikniką!*

Ji visada jautė potraukį šauktukams, netgi stipriausios depresijos dienomis.

daktarizinė: *Ir kaip sekėsi?*

Selė4-oji: *išgyvenau! :)*

Taip, ji mėgsta ir šypsenėles.

daktarizinė: *Tikra didvyrė! Kaip reikalai su propanololiu?*

Selė4-oji: *gerai, sumažinau iki 80 mg*

daktarizinė: *Du kartus per dieną?*

Selė4-oji: *vieną!!*

daktarizinė: *Minimali dozė! Fantastika! Yra šalutinių poveikių?*

Selė4-oji: *sausėja akys ir viskas*

Jai pasisekė. Geriu panašius vaistus (be visų kitų), ir kartais galvos skausmas beveik plėšo smegenis. *Propanololis gali sukelti migreną, širdies aritmiją, dusulį, depresiją, haliucinacijas, ūmią odos reakciją, pykinimą, viduriavimą, sumažinti libido, sukelti nemigą ir mieguistumą.*

– Šitam vaistui trūksta dar kokių nors šalutinių poveikių, – pasakė man Edas.

– Savaiminis užsidegimas, – pasiūliau aš.

– Rėkiantys šūdai.

– Lėta ir ilga mirtis.

Selė4-oji: *be toooo, su kai kuo susipažinau*

daktarizinė: *Ir su kuo gi?!*

Seliė-oji: *vokiečiu!*

daktarizinė: *Būk atsargi su tais vokiečiais.*

Seliė-oji: *:D*

daktarizinė: *Ar ponas vokietis tave palaiko?*

Selė4-oji: *taip labai*

Selė4-oji: *jis vedasi mane į lauką*

Selė4-oji: *mažiausiai kartą per dieną*

Ir tai moteris, kuri prieš tris mėnesius vos galėjo praskleisti užuolaidas.

Gurkšteliu vyno. Iššoka kitas pokalbių langas: tai Endriu, su kuriuo susipažinau svetainėje, skirtoje klasikinių filmų mylėtojams.

Varom pažr filmų pagal Grehemą Gryną „Andželikoje“ svtgl?

Stabteliu. Labai mėgstu „Puolusį angelą“ – pasmerktas vyriausiasis liokajus, lemtingas popierinis lėktuvėlis – ir jau praėjo penkiolika metų, kai žiūrėjau „Baimės ministeriją“. Ir mudu su Edu, savaime suprantama, suvedė seni filmai.

Bet Endriu nebuvo paaiškinusi savo padėties. Viską apibendrinus – spaudžiu „nepasiekiamas“.

Vėl sutelkiu dėmesį į Selę.

daktarizinė: *Nebuvo ligos atkritimų?*
Selė4-oji: *aną savaitę buvo užėjęs svaigulys*
Selė4-oji: *bet susitvarkiau*
Selė4-oji: *kvėpavimo pratimai*
daktarizinė: *Senas geras popierinis maišelis.*
Selė4-oji: *būtent*
Selė4-oji: *jaučiuos paskutinė kvaiša, bet padeda*
daktarizinė: *Teisybė. Puikiai padirbėjai.*
Selė4-oji: *ačiux :)*
Selė4-oji: *o kaip tu???*
daktarizinė: *Lyg ir gerėja po truputį.*
Selė4-oji: *kaip gydytoja?*
daktarizinė: *Fizioterapeutė? Buvo vakar. Puiki. Neriasi iš kailio, kad mane pratampytų.*
Selė4-oji: *kaip ir mano vokietis*

Įsipilu dar vyno į taurę, godžiai siurbteliu.

daktarizinė: *Tęsi užsiėmimus su psichologe?*
Selė4-oji: *aha :) ačiū. sumažinom iki karto per savaitę. ji sako, kad puiki pažanga*
Selė4-oji: *vaistai ir miegas – esmė*
daktarizinė: *Gerai miegi?*
Selė4-oji: *dar kamuoja blogi sapnai*
Selė4-oji: *o tu?*
daktarizinė: *Aš – daug.*

Gal per daug. Derėtų apie tai užsiminti daktarui Fyldingui. Bet nesu tikra, kad užsiminsiu.

Selė 4-oji: *o kaip tavo pažanga?*

daktarizinė: *Ne tokia sparti kaip tavoji! Potrauminis
stresas – bjaurus reikalas. Bet aš ištvėringa.*

Selė4-oji: *taip tu tokia!*

Selė4-oji: *tiesiog norėjau pažiūrėti kaip laikosi mano
draugai šičia – galvoju apie jus visus!!!*

Atsisveikinu su Sele kaip tik tuo metu, kai skaipu ima skambinti mokytojas.

– *Bonjour, Ivai, – sumurmu panosėje.*

Kiek lukteliu prieš atsiliepdama; suprantu, kad nekantrauju jį pamatyti – tuos juodus plaukus, tą tamsų odos atspalvį. Tie antakiai, susijungę į vieną, ta cirkumfleksą primenantį raukšlė, pasirodanti, kai jį sutrikdo mano akcentas, – o tai nutinka dažnai.

Jei Endriu vėl parašys, kol kas ignoruosiu. O gal ir visada. Klasikinis kinas: tai mudviem su Edu bendras dalykas. Daugiau su niekuo kitu.

Apverčiu ant stalo smėlio laikrodį, stebiu, kaip maža piramidė viduje tarytum pulsuoja byrant smiltims. Kiek daug laiko. Beveik metai. Nebuvau išėjusi iš namų beveik metus.

Na, beveik. Penkis kartus per aštuonias savaites sugebėjau išeiti į lauką, į galinį kiemą, į sodą. Mano skėtis – tiksliau, Edo, iškleręs ir keistas, pirkas „London Fog“, – pasak daktaro Fyldingo, yra mano „slaptasis ginklas“. Daktaras Fyldingas, pats iškleręs ir keistas, stovi lyg baidyklė sode, o aš atveriu duris, mosikuodama prieš save skėčiu. Spusteliu spyruoklę ir jis išsiskleidžia; įdėmiai žiūriu į jo išgaubimą, į jo virbus, medžiagą. Tamsus škotiškas audinys, keturi juodi kvadratai, kiekvienas jų sudaro skliautą, ant ataudų – po keturias baltas linijas. Keturi kvadratai, keturios linijos. Keturios juodumos, keturios baltumos. Įkvėpk, skaičiuok iki keturių. Iškvėpk, skaičiuok iki keturių. Keturi. Magiškas skaičius.

Skėtį laikau tiesiai priešais save – lyg kardą, lyg skydą.

Ir tada žengiu į lauką.

Iškvepiu, du, trys, keturi.

Įkvepiu, du, trys, keturi.

Nailonas blizga saulėje. Nusileidžiu ant pirmo laiptelio (jų, savaime suprantama, keturi) ir truputį pakreipiu skėtį į dangų, paskui vogčia žvilgteliu į daktaro batus, į blauzdas. Mano periferiniame regėjime pasaulis juda, tarytum vanduo ketintų užlieti nardymo varpą.

– Prisiminkite, kad turite slaptąjį ginklą! – šaukia daktaras Fyldingas.

„Jis nėra slaptas, – noriu rėkti jam atgal, – tai tik sušiktas skėtis, kuriuo mojuoju vidury baltos dienos!“

Iškvepiu, du, trys, keturi, įkvepiu, du, trys, keturi – ir stauga visa tai padeda; aš nulipu laiptais (iškvepiu, du, trys, keturi) ir nueinu keletą jardų per pievelę (įkvepiu, du, trys, keturi). O tada sukyla panika tarsi potvynis, užliejantis mano regėjimą, nuskandinantis daktaro Fyldingo balsą. Ir tada... geriau apie tai negalvoti.